

LES CROQUETES ***OBLIDADES***

UNA OBRA DE CLÀUDIA CEDÓ
DIRIGIDA PER ISRA SOLÀ

LES
BIANCHIS

Teatre per a tota la família

* Espectacle creat amb el suport de la Sala Beckett durant una residència artística la temporada 2019-2020.

1. EL PROJECTE I LES MOTIVACIONS

Quan ens plantegem crear un espectacle de les primeres coses que fem és crear una llista amb tots els temes que ens interessin i ens motiven. Un tema que entre rialla i rialla faci reflexionar l'espectador tingui l'edat que tingui. En aquesta llista sempre hi havia un tema en comú, la mort. Sempre anava apareixent però mai havíem pres la decisió de treballar-lo. Curiosament aquest tema que sempre apareixia a les nostres llistes ha acabat venint-nos a buscar a nosaltres.

El tema central de La Sala Beckett la temporada 2019-2020 és la mort. Quan ho vam saber vam veure que teníem l'oportunitat de treballar-lo, investigar-lo i crear un espectacle per a tots els públics que ens fes reflexionar sobre la mort. Aquest és un tema universal, que creiem que és important parlar-ne, ja que la mort forma part de la vida, forma part de nosaltres, de tots els éssers vius i sovint és un tema tabú, difícil de plantejar i parlar. Per aquest motiu treballar-lo en un espectacle familiar ens motiva i pensem que és important. Parlar-ne sense transcendència, però donant a conèixer a l'infant una realitat que forma part de la nostra vida i que en algun moment o altre viuran. Ens agradaria parlar de la mort fent un cant a la vida, segurament la trama principal o el fil conductor no parlarà de la mort, sinó de la vida. Volem crear una història vital, amb humor, gamberra on en un moment determinat apareixerà la mort, l'absència. No parlarem del dol, sinó del moment de l'absència que apareixerà al mig d'una història fresca, vital i divertida.

La sala ens va acceptar el projecte i ha convertit a Les Bianchis en la primera companyia familiar que esdevé companyia resident. Per poder afrontar aquest projecte comptem amb la dramaturga i psicòloga Clàudia Cedó, que en el seu espectacle ***Una gossa en un descampat*** estrenat el juliol del 2018 a La Sala Beckett ja ens feia reflexionar sobre l'absència tot posant llum a la foscor, i l'Isra Solà com ha director, que té una llarga trajectòria i que en el seu espectacle ***La feísima enfermedad y muy triste muerte de la reina Isabel I*** amb la companyia La Calòrica ja reflexionava sobre la mort.

A ***La Filla del Senyor Bianchi*** i ***Les Supertietes***, vam partir de textos ja escrits, concretament contes del Gianni Rodari i de l'Empar Moliner. Ja en l'últim espectacle, ***Les Clinck***, vam decidir endinsar-nos dins el món de la creació. És a dir, partir des de zero i, amb l'ajuda d'una dramaturga, anar creant la història. Aquest quart espectacle ***Les croquetes oblidades*** també serà de creació i s'estrenarà el 21 de Març del 2020 a la Sala Beckett de Barcelona.

ENTREVISTA SOBRE LES CROQUETES OBLIDADES: https://youtu.be/ZW_Qrqg24zw

2. SINOPSIS

La Pepa és una nena vital i amb una gran imaginació que acaba de perdre la seva àvia i està intentant adaptar-se a una nova escola, uns nous amics i una nova ciutat. Enganxada a una manta que l'ajuda a dormir i enfadada amb les seves dues mares perquè no recorden la recepta de les croquetes de l'àvia, la Pepa empenirà un viatge cap al País del Xim Pum, l'indret màgic on van a parar les coses oblidades. Mentre les seves mares intenten organitzar el comiat de l'àvia i protegir la seva filla de la tristesa que li suposaria assistir a l'enterro, la Pepa passarà emocionants aventures amb els seus nous amics: dues nenes de l'escola, un xumet esbojarrat, una barrufeta xunga, un recepcionista esvalotat i una croqueta gegant, per acabar descobrint... que potser no era tan dolent, trobar a faltar.

El dol per una àvia, el dol per una ciutat, el dol pel gust d'una croqueta, el dol per un record, el dol per un objecte perdut, el dol de fer-se gran. El dol per tot allò que estimem. És bo, sentir-lo? O hi hem de passar de puntetes? **Les croquetes oblidades** parla de la possibilitat de viure totes les parts de la vida, també les que a vegades ens poden fer mal. Perquè si no travessem aquests paratges, petits i grans podem trobar a faltar algunes de les coses que hi hauríem après.

TRAILER DE L'ESPECTACLE: <https://youtu.be/2EBQfP2yOho>

3. FITXA ARTÍSTICA

Dramatúrgia: Clàudia Cedó

Direcció: Israel Solà

Repertiment:

Queralt Casasayas

Magda Puig / Nunu Santaló / Gemma Martínez

Bàrbara Roig / Francesca Vadell

Amb les veus de:

Anna Barrachina

Dolors Reguant

Emma Polak

Arnau Puig

Aitor Galisteo-Rocher

Vanessa Segura

Escenografia i il·luminació: Adrià Pinar

Vestuari: Nídia Tusal

Espai sonor: Corentin Sauvetre

Fotografia cartell: Marc Puig

Fotografies d'escena: Mairena Cano

Producció executiva: Nuri Santaló

Agraïments: Paquita Plans, Mairena Cano, a totes les persones que ens heu ajudat a fer difusió amb els vostres vídeos i a totes les àvies i els avis, que han sigut la inspiració per fer aquest projecte

Una producció de Les Bianchis amb el suport de la Sala Beckett i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

4. TEXT DEL DIRECTOR

Les croquetes olvidades, és una història plena d'aventures que ens recorda a les millors històries de Pixar o fins i tot l'original cinematografia juvenil dels anys 80. Històries plenes d'acció, girs inesperats, personatges interessants i diferents capes de lectura. Històries que agraden tant als infants com a les famílies. Perquè tracta als infants com a persones intel·ligents i als adults com a persones amb unes ganes immenses de jugar.

Una de les coses que més em va estimular del text de la Clàudia Cedó és la barreja de to formal gamberro amb referències estilístiques a pel·lícules de por, d'aventures a l'espai o de Tim Burton, amb un compromís ideològic i una profunda reflexió sobre la pèrdua, el dol i el fet de fer-se gran.

Els personatges de l'obra, s'enfrontaran a aquests temes des de diferents perspectives. Mentre que els adults són molt més conscients de la pèrdua associada a la mort -l'àvia de la Pepa acaba de morir i d'alguna manera això planteja un dol familiar-, els infants ho fan des d'un lloc més petit i local -la Pepa ha perdut la manta que li va fer la seva àvia i sense ella no pot dormir-. Les aventures que portaran a la Pepa, la Sara i la Mireia a recuperar la manta del País del Xim Pum estarà plena d'aventures. Unes aventures que les endinsaran en un món desconegut com una Alícia al País de les Meravelles que es deixa caure pel cau del conill. I és a través d'aquest viatge ple de joc com comprendran que no està malament trobar a faltar, perquè les coses no són per sempre, però els seus records sí.

Les croquetes olvidades és una proposta escènica plena de joc. Les tres actrius canviaran una vegada i una altra de personatge i espai per portar-nos a través d'aquesta aventura. I ho faran com ho fan els infants i -com ho fa la Pepa al començament de l'obra- a la velocitat del llamp. Jugant. Fent veure que les coses són altres coses i creient fermament en això. Posant-hi tota la seva convicció. Perquè jugar és com sovint els infants poden projectar el que senten i encara no són capaços de verbalitzar. Així ens ajuden a entendre quines són les seves inquietuds. I aquest és un mecanisme que molts adults hem perdut i segurament hauríem de recuperar. Perquè no fer-se gran és necessari. No podem ser infants per sempre. Però sí que podem recordar com era, de tant en tant.

5. APUNTS SOBRE “LA MORT” DE CLÀUDIA CEDÓ

Existeix la necessitat de cercar mecanismes per explicar certs temes als infants. Des de sempre, s’han buscat estratègies, invents, metàfores narratives que contestessin de manera senzilla algunes de les preguntes més incòmodes i complicades que et pot fer un fill. La societat ha ingeniado faules que faciliten el terreny a les famílies, però sovint aquests contes queden obsolets amb el temps, o lligats a antigues moralitats, i cal revisitar-los. La cigonya per evitar parlar de sexualitat, l’està al cel” per parlar de la mort. A vegades, les imatges que s’han anat creant van molt vinculades a la moralitat judeo-cristiana, i necessitem noves poètiques per parlar d’aquests temes als infants. Des de la psicologia, pedagogia i pediatria, sempre s’ha aconsellat parlar de la mort amb els fills des de ben aviat. Les pautes que s’aconsellen actualment des de la psicologia del desenvolupament per parlar de la mort a un infant són:

- **La comunicació de la mort d’un ésser estimat han de fer els pares.** Si això no fos possible perquè precisament els ha passat alguna cosa als progenitors o no poguessin estar pel motiu que sigui, s’ha d’encarregar d’això l’adult amb major vinculació afectiva amb el nen.
- **S’ha de buscar un lloc tranquil, conegut, acollidor i segur per al nen,** normalment la seva habitació, i seure amb ell, al seu costat, de manera que els adults que vagin a parlar amb ell se situïn a la seva mateixa alçada. Si volen, el poden abraçar.
- **El llenguatge s’ha d’adequar a l’edat del nen:** els pares o comunicadors han d’usar paraules senzilles. El to de veu ha de ser suau, afectuós, dolç i calmat. L’actitud ha de ser propera i respectuosa.
- **Els adults no han de tenir por d’utilitzar la paraula “mort” o a dir “ha mort”** Amb poques paraules, però comprensibles, els pares han d’explicar que ha passat alguna cosa molt, molt, molt trista, que la persona ha mort i com ha estat.
- **Els adults han de donar espai perquè el nen pugui fer totes les preguntes que necessiti i temps perquè pugui expressar tot el que sent.** Han de donar respostes sinceres i honestes, aportant els aclariments necessaris, però, a la vegada, no donant-li més informació de la que pot assimilar.
- **És important que l’adult no jutgi la reacció del nen, sigui quina sigui.** L’adult l’acompanyarà, no el deixarà sol.

Tot i aquestes directrius, ens és difícil parlar directament de la mort amb un nen i contestar les seves preguntes. D'una banda, perquè no sempre tenim respostes. I de l'altra, perquè vivim en una societat que ha deixat de contemplar la mort com a part de la vida: els avenços mèdics, el descens de la mortalitat infantil i el progrés de la biogenètica estan permetent viure més i millor, però també ens han portat a desterrar la mort del nostre dia a dia i apartar-la dels nens per tal d'evitar dolor o, almenys, d'intentar-ho. Però en realitat hauríem de considerar justament el contrari: els nostres fills s'hauran d'enfrontar abans o després a la mort. La nostra comunitat hauria de tenir eines per parlar del tema.

Una de les conseqüències de viure en una societat que conviu amb el tabú de la mort és la falta de bons referents: si els nens veiessin reflectit aquest tema al cinema o al teatre familiar d'una manera natural, el tindrien més integrat a la seu imaginari personal. El problema és que la mort apareix poc a les històries infantils actuals, i quan ho fa, té un motiu dramàtic: un sentit dins la trama. Sovint és, per exemple, un càstig pels personatges malignes. En el cas de Disney, gairebé tots els malvats moren de la mateixa manera: caient per un precipici (La Bruixa de Blancaneus, Gaston a La Bella i La Bèstia, Garfio de Peter Pan, el gat de la Cenicienta, Malèfica de la Bella Dorment, Frollo del Geperut de Notre Dame, Hades d'Hèrcules, el caçador de Tarzan...). Ningú els mata, el bo no assassina ni es venja. La mort arriba doncs, com a càstig dels déus o del destí per la seva maldat. Passa el mateix en molts contes per a nens: els bons reben recompensa, els dolents són castigats –sovint amb la mort-. En el cas que mori un personatge bo, llavors la mort passa a ser “la malvada”: és vista com una injustícia. En cap dels dos casos –tan si mor un heroi com si mor un malvat- la mort és entesa com a part de la vida. La mort com a part natural de l'existència no és massa utilitzada en la narrativa infantil.

Però, perquè costa tant d'integrar la mort als relats per a nens? Sovint la línia entre trobar una poètica que suavitzí la narració i mentir és fina. I des de la dramàtica, trobo molt interessant la recerca de trobar les paraules i les imatges necessàries per a construir un relat que ajudi a comprendre als infants, però alhora no els enganyi amb un univers fantàstic que els pugui generar més preguntes. Com substituir, per exemple, la mirada cap a dalt quan es parla de l'avi que ha mort? Cap on hauríem de mirar, doncs? Cap a baix, perquè l'hem enterrat? Potser una proposta és mirar endins d'un mateix, per cercar el record de les persones estimades que ja no hi són. I serà aquesta memòria compartida la que farà que la persones que hem perdut visquin dins dels vius. Relats com Coco, El buit o On viuen els monstres m'ajuden a imaginar un món dramàtic on això seria possible.

A partir de totes aquestes inquietuds, tenim ganes de crear un espectacle de teatre familiar que parli de la mort i ho faci des d'un indret il·luminat, natural i sincer. No volem fer un espectacle sobre el dol, o sobre com afrontar la mort d'un familiar. Volem fer un espectacle que potser expliqui la història d'una nena que té un primer contacte amb la mort de manera indirecta.

6. LA COMPANYIA

Les Bianchis està formada per la Magda, la Queralt i la Bàrbara. Es forma a finals del 2012, amb l'objectiu d'apropar el teatre a un públic familiar, fer un teatre per a tota la família on els pares no acompanyin els nens al teatre, sinó que ells també hi vagin a gaudir.

El seu primer espectacle és **La filla del senyor Bianchi**, a partir de *Contes per telèfon* de Gianni Rodari, ha estat representat arreu de Catalunya tant a teatres, escoles, biblioteques, festivals, etc.

El seu segon espectacle **Les Supertietes**, basat en *Contes infantils contra tot pronòstic*, d'Empar Moliner, estrenat el 2015, porta tres anys de gira i va guanyar el **PREMI DEL PÚBLIC de la Mostra d'Igualada del 2016** i porta més de 200 funcions.

A febrer del 2018 estrenen el seu tercer espectacle **Les Clinck**, que fa temporada a la Sala Beckett i gira per Catalunya. Un espectacle sobre les preguntes que ens fem els adults i els nens i com a vegades no és tan fàcil respondre-les. Aquest espectacle està actualment en gira.

El març de 2020 Les Bianchis estrena el seu quart espectacle **Les croquetes oblidades**, un espectacle per poder parlar sobre la mort i el dol. Amb aquest espectacle Les Bianchis es converteixen en la primera companyia de teatre familiar resident a la Sala Beckett de Barcelona.

TEMPORADA:

Gira 2018 (Les Supertietes)Gira 2016-2017 Anem al Teatre. Diputació de Barcelona. (Les Supertietes) Círcol Maldà de Barcelona, Maig 2015. (Les Supertietes)Círcol Maldà de Barcelona, Febrer 2015. (Les Supertietes)Teatre Akadèmia de Barcelona, Nadal 2013. (La filla del senyor Bianchi) Gira amb Xarxa i ajuntaments (Programa.cat) (Les Supertietes)

FESTIVALS:

Mostra d'Igualada 2018. Estrena Les ClinckMostra d'Igualada 2016. - PREMI DEL PÚBLIC MILLOR ESPECTACLE FAMILIAR. Fitkam 2015 Montmeló.Fira del conte de Medinyà. 2014.Festival NunOff – Estiu 2013Festes de Gràcia (programació infantil) – Estiu 2013Festival “Petits!Grans!Llibres” a Sant Cugat. Insitut de la infància. 2013.Festival Internacional de Titelles de Gavà. 2013.

7. CURRÍCULUMS

Queralt Casasayas Reguant

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. Completa la seva formació participant en cursos impartits per Massimiliano Farau i Marco Baccelli (Pirandello), Lluís Paqual (Lorca), Ilse Pfeifer (fitzmaurice voice) i Catherine Fitzmaurice (fitzmaurice voice.)

Ha treballat a varies obres de teatre. Alguns dels treballs més destacats corresponen a **Galileu** de B.Brecht dirigida per Carme Portaceli (Teatre Club Capitol); **Fairfly** de Joan Yago dirigida per Israel Sola (Teatre Tantarantana); **Hamlet** dirigit per Marc Chornet i Raimon Molins (Festival Almagro off); **Troïanes 15** de J.P.Sartre sota la direcció d' Anna Estrada (Teatre Akadèmia); **Fedra** de J.Racine amb direcció de Sergi Belbel (Teatre Romea); **Les supertietes** d'Anna M Ricart sota la direcció de Mònica Bofill (Círcol Maldà); **Nit de reis** de W.Shakespeare dirigida per Adrià Aubert (Círcol Maldà); **Fuenteovejuna o breu tratado sobre las ovejas domèsticas** d'Anna M Ricart sota la direcció de Ricard Soler; **El Cantador** de Serafí Pitarra sota la direcció de Xicu Masó a la companyia Jove del TNC; **Sota el llit** de Núria Bizcarro i direcció de Ricard Soler (TNC); **Els Guapos són els rars** d'Enric Cambray (ajudant de direcció); **La Bête** de David Hirson amb direcció de Sergi Belbel (TNC) **Llàstima que sigui una puta** de John Ford amb direcció d'Anna Estrada (Teatre Akadèmia de Barcelona); **Fora de Joc** de Sergi Belbel, amb direcció de Cristina Clemente (Teatre Capitol); **La corda fluixa** de Laura Aubert i Queralt Casasayas, amb direcció d'Adrià Aubert (Círcol Maldà); **Espectres** de H. Ibsen, sota la direcció de Magda Puyo, (Teatre Romea); **L'Agressor**, sota la direcció de Carme Portaceli (Gira per Catalunya, 2007-2008).

Bàrbara Roig

Llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Creadora i actriu de les companyies Les Bianchis i Retret Teatre i del col·lectiu Be careful with the shadows. Completa la seva formació amb creadors com Roger Bernat, Kristian Lupa, Peter Clough, Charlotte Munsko, Cristina Castrillo, Bruna Gusberti, Maria Claudia Massari, Lluís Pasqual, Clara Segura i Marta Angelat. També ha fet cursos amb Esteve Rovira i Pep Armengol.

Alguns dels seus projectes com a actriu són: El drac d'or de Roland Schimmelpfennig amb direcció de Moisès Maicas (Teatre Akadèmia); Dos cafès amb direcció de J.M Albinyana (gira per instituts de secundària); Sunset Park de Paul Auster amb direcció d'Ivan Padilla (Retret Teatre, Teatre Gaudí); Lampedusa beach de Lina Prosa amb direcció de Moisès Maicas; L'any dels 30 o la Magdalena de i dirigit per Lara Díez (Teatre gaudí); El llarg dinar de Nadal de Thornton Wilder amb direcció d'Alberto Díaz (La ruta40, El Maldà); Només ens vol protegir del cel de i direcció de Sílvia Delagneau Sílvia Delagneau (Grec 2015 i Premi Adrià Gual, Barcelona); Les Supertietes (a partir de Contes infantils contra tot pronòstic d'Empar Moliner) d'Anna Maria Ricart amb direcció de Mònica Bofill (Cia. Les Bianchis, El Maldà, Barcelona); Quan Moncada va trobar Bearn (a partir d'El Cafè de la granota i Bearn o la sala de les nines) de i direcció de Retret Teatre (Gira per Catalunya); La culpa no és de Brossa, és de Freud (a partir de l'obra de Joan Brossa) amb direcció d'Ester Roma (Beca La Seca- Espai Brossa 2015); I la Colometa es trobava a Bearn (a partir de La Plaça del Diamant i Bearn o la sala de les nines) amb direcció de Retret Teatre (Gira per Catalunya); El Tigre de yuzu de Sílvia Navarro i Roger Julià amb direcció de Roger Julià (Coproducció Grec 2017 i kaiseki Teatre); Les Clinck de Cristina Clemente amb direcció de Ricard Soler (Sala beckett, 2019); Les oblidades de Lara Díez (Teatre Akadèmia); Una altra nit de Pau Ferran (Coproducció sala Trono i El maldà); Rastres d'Argelers d'Aina Huguet (Coproducció El Maldà).

Magda Puig Torres

Llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona i llicenciada en Disseny Gràfic a l'ESDI de Sabadell. Forma part de la companyia **Les Bianchis** i del col·lectiu **Cultura i Conflicte**, un equip multidisciplinari que planteja propostes en l'àmbit de les arts escèniques, l'audiovisual, la fotografia i el periodisme.

Actualment està fent el projecte **Encara hi ha algú al bosc**, d'Anna Maria Ricart al Teatre Nacional de Catalunya. El seu últim projecte com a creadora ha estat **Plácido Mo #Poble Sec**, programat al Teatre Lliure el desembre del 2020. El setembre d'aquest mateix any estrena la seva creació de **Me & Magdalena**, una peça que investiga en la contemporaneització del teatre de paper. Com a actriu l'hem pogut veure a **Històries d'Istanbul**, dirigida per Joan Arqué al festival Grec 2017, **Jane Eyre**, dirigida per Carme Portaceli al Teatre Lliure, **El llarg dinar de Nadal**, de Thornton Wilder, dirigida per Alberto Díaz, de la companyia La Ruta 40, al Círcol Maldà. Guanyadora del BUTACA 2015 com a Millor espectacle de petit format. També a **Troianes 15**, de Jean-Paul Sartre, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2015). **Tirant lo Blanc**, de Joanot Martorell, dirigida per Pere Planella, al Teatre Nacional de Catalunya (2014). **Gran Rifa d'un fabulós viatge a Mèxic** de les companyies Teatro Ojo (Mèxic) i la Companyia Obskené. Coproducció internacional de Fira Tàrrrega i el Centro de la Artes de San Luís Potosí (Mèxic) amb el suport de la Generalitat de Catalunya i Iberescena (en aquest projecte formava part de l'equip artístic a part de ser-ne actriu). **Les Supertietes**, companyia Les Bianchis, Premi del públic millor espectacle Mostra Igualada 2016, **Llàstima que sigui una puta!** de John Ford, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2012). **Hamlet és mort**, d'Ewald Palmesthofer, dirigida per Judith Pujol, de la companyia Obskené, al Versus Teatre (2011). **Circ de la Lluna**, d'Aimé Malena, dirigit per Ricard Soler, de la companyia Obskené, PREMI INJUVE 2010 de creació jove del Ministeri d'Igualtat del Estat Espanyol. Entre d'altres.

Nunu Santaló

És llicenciada en art dramàtic en l'especialitat de text a l'Institut del Teatre de Barcelona, llicenciada en Publicitat i Relacions Públiques per l'Escola de Ciències de la Comunicació de Girona i postgraduada en Gestió i Producció d'espectacles en viu per la Universitat de Barcelona.

En el camp de la producció s'inicia formant part de l'equip del Festival Temporada Alta'12 de Girona com a ajudant de producció i coordinadora de voluntaris. L'any 2013 continua amb la coordinació dels voluntaris del Festival Temporada Alta, i l'any 2014 és coordinadora de l'escola de Teatre Musical AULES dirigida per Daniel Anglès. Des del 2013 forma part de la Companyia teatral Obskené, on s'encarrega de coordinar el Cicle "Accent Obskené" de la sala Beckett i a produir i/o distribuir obres com Fuenteovejuna: Breve tratado sobre las ovejas domésticas, Ciutat de vidre (estrenada dins el Festival Grec 2016), Manifesta (estrenada a Fira Tàrrrega 2016), De carenes al Cel (estrenada a la Sala Beckett 2017) o La Benvinguda (Sala Beckett 2018). També ha treballat com a distribuïdora d'espectacles a Magnètica Management.

Com a actriu l'hem pogut veure a "Ciutat de vidre" de Paul Auster y direcció de Ricard Soler, estrenada dins del Festival Grec (2016). També ha estat dirigida per en Víctor Sánchez en l'assaig obert del Teatre Lliure de "Nosaltres no ens matarem amb pistoles" y en l'obra "Escritos desde el fuego" estrenada a la Nau Ivanow. Properament estrenarà l'espectacle "Els ocells ho fan, i les balenes i les puces també" dirigida per Judith Pujol

Clàudia Cedó

Amb 10 anys, comença a fer teatre a la ciutat on viu, Banyoles. Als 14 anys crea una companyia de teatre amateur amb els companys, escriu i dirigeix a companyies de la ciutat, imparteix classes de teatre i participa com a actriu/directora/dramaturga en més de 50 espectacles amateurs de la seva ciutat. Es llicencia en Psicologia a la Universitat Autònoma de Barcelona i treballa com a psicòloga en centres penitenciaris, amb persones amb autisme i amb persones en deshabitació de tòxics. Es gradua en Art Dramàtic i forma part de Dokumentar Theater of Berlin. Al 2006 crea Escenaris Especials, projecte que uneix les seves dues formacions: la psicologia i el teatre, oferint cursos de teatre a persones en risc d'exclusió social: actors i actrius amb diversitat funcional, discapacitat, autisme i malaltia mental. Actualment, Escenaris Especials té 100 alumnes, 10 grups i 9 docents. Autora i directora de Júlia?, De petits tots matàvem formigues, Tortugues: La desacceleració de les partícules (Guanyadora Butaca Millor Text), Et Planto, L'home sense veu (Nominada al Butaca Millor Text i Premis Crítica Millor Text). Cedó guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana i el Torneo de Dramaturgia de Madrid. Co-autora de Camp-Q, espectacle immersiu estrenat a la Prague Quadrenial 2019, Identity of Europe (Lichtenstein), Akelarre (Maldà). Autora de Frankenstein sóc jo, text estrenat al Cicle Dones del Teatre Lliure. Dramaturga resident a la Sala Beckett el 2017-2018. El seu últim text, Una gossa en un descampat, és fruit d'aquesta residència i de la seva experiència personal. S'ha estrenat a la Sala Beckett en co-producció amb el Grec Festival i direcció de Sergi Belbel, i ha estat traduït al castellà (serà al CDN Madrid al 2020), l'anglès, al polonès, al francès i a l'italià. Ha estat guardonat als Premis Butaca a Millor Text, Direcció, Actriu i Espectacle Petit Format; als Premis de la Crítica a Millor Text, Actriu, Espectacle; als Premis Teatre Barcelona a Millor Text, Direcció, Actriu, Actriu de repartiment i Espectacle; Premi Núvol Apuntador Millor Dramatúrgia. Escenaris Especials ha estat guardonat aquest 2019 amb el Premi Pere Casaldàliga a Millor Projecte Solidari de Catalunya.

Israel Solà

El 2006 es va llicenciar en física per la Universitat de Barcelona i el 2010 en direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona. Com a director de la Companyia La Calòrica ha estrenat els següents espectacles: Els Ocells (TA-Sala Beckett, 2018, Premi Teatre Barcelona a millor espectacle de petit format) Fairfly (Tantarantana, 2017, Premi Max a millor espectacle revelació, Premi Butaca a millor espectacle de petit format i premi de la crítica a millor espectacle de petit format), Rubik (Sala Beckett-En Residència, 2017) El Profeta (Tantarantana, 2016), Sobre el fenomen de les feines de merda (Tantarantana, 2015), Bluf (La Planeta-TA, 2014 /Premi Quim Masó), La Nau dels Bojos (Mercat de les Flors, Grec 2013/ Premi Adrià Gual), l'Editto Bulgaro (La Cuina, Grec 2012), Feísima enfermedad y muy triste muerte de la reina Isabel I (Versus Teatre, 2011/ Premi del jurat i premi del públic del X Festival Escènia de Foios).

Ha estat co-guionista i intèrpret de la sèrie radiofònica Storytelling del programa Popap de Catalunya Ràdio (2017-2019). També ha dirigit Titus de la Cia Parking Shakespeare (Festival Grec, 2019), Al sostre de Nigel Planer (Sala Trono, 2018). Ha escrit i dirigit l'espectacle infantil d'òpera Operamida (Teatre Ireneu Segarra, 2017), l'espectacle de tancament de la sala Trono Això és tot (Sala Trono, 2017) i l'espectacle de titelles i òpera La Prima Donna (Festival l'1,2,3 del Pallasso de Tiana, 2010). També ha dirigit La sol·litud de l'U de Sergi Belbel al cicle En procès (Teatre Lliure, 2018), Zona Franca de David Desola (Sala Muntaner, 2015) Molt soroll per res de la Cia Parking Shakespeare (Parc de l'Estació del Nord, 2014), Queremos ir al Tibidabo de Cristina Clemente (La Puerta de al Lado, 2014), El Triomf de la fonètica de Martí de Riquer (TNC, 2014), el número El jazz del Gato Fèlix dins de l'obertura de temporada Taxi... al TNC (TNC, 2013), la peça curta PiscinEROs de Sergi Belbel dins l'espectacle de Flyhard Assassinat a Atrium (Atrium Viladecans, 2013) i l'espectacle musical República Bananera, de Joan Yago i Gori Matas (Versus Teatre, 2012).

8. PREMSA

- TENIM TOT EL DRET A PLORAR (Crítica) - Oriol Puigtaulé (Núvol)

<https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/tenim-tot-el-dret-a-plorar-154896>

“Petits i grans ens podem sentir interpel·lats amb aquesta història, que als més carrosses ens remetrà a pelis d’aventures dels anys vuitanta com Els Goonies o La història interminable i que als més xics els pot recordar a una pel·lícula de Pixar.”

- SUGGERENTS MACARRONS A LA VINAGRETA (Crítica) - Jordi Bordas (Recomana.cat)

<https://recomana.cat/obres/les-croquetes-oblidades/critica/suggestents-macarrons-a-la-vinagreta>

“Es tracta d’una nova comèdia fantasiosa amb alguns tocs d’emoció. Hi ha un joc continu, una aventura fantasiosa que podria recordar a Àlícia al país de les meravelles, a La història interminable o al Jumanji, des anys 90. Però que, de rerefons, hi circula la pèrdua, una potent vinagreta que fa humitejar els ulls per moments.”

- LA SALA BECKETT PARLA AMB ELS MÉS PETITS SOBRE LA PÈRDUA I L’ENYORANÇA A TRAVÉS DE L’AVENTURA ‘LES CROQUETES OBLIDADES’

<https://www.lavanguardia.com/vida/20210212/6243724/sala-beckett-parla-amb-els-mes-petits-sobre-perdua-i-l-enyoranca-traves-l-aventura-les-croquetes-oblidades.html>

- LES CROQUETES OBLIDADES, UN ESPECTÁCULO TEATRAL QUE EXPLICA LA MUERTE AL PÚBLICO INFANTIL EN LA SALA BECKETT

<https://www.mammaproof.org/barcelona/les-croquetes-oblidades-espectaculo-teatral-explica-la-muerte-al-publico-infantil-la-sala-beckett/>

- CONVERTIR EL DOL EN UNA AVENTURA DE PIXAR

<https://novaveu.recomana.cat/convertir-el-dol-en-una-aventura-de-pixar>

DISTRIBUCIÓ

NUNU SANTALÓ

produccio@lesbianchis.com

636979411

6. PREGUNTES I ACTIVITATS PROPOSADES

Hem escollit algunes preguntes que els professors/pares podrien fer als nens abans o després de venir a veure l'espectacle.

Què és per tu l'amistat?

Què és la por? Què fas quan tens por?

Pots dibuixar el sentiment de la por?

Al món hi ha moltes cultures. Algunes d'aquestes tenen diferents formes d'acomiarar la gent propera quan es moren. Pots investigar quins rituals de comiat hi ha en les diferents cultures?

Saps que no tots els animals viuen els mateixos anys? Una mosca viu entre 15 i 30 dies. El tauró de Groenlàndia viu uns 392 anys. Una espècie de tortuga pot viure 177 anys. Un humà viu entre 80 i 100 anys saps que ara els humans vivim més que anys enrere? Què li diries a una mosca per aprofitar els 30 dies de vida que té? I a un tauró?

Has conegut un amic o una amiga i ella ha hagut de marxar lluny? Com la recordes? Què et queda d'aquesta amistat? Jugues a jocs que has compartit amb ella? Quan hi jugues la recordes? Pots dibuixar-vos plegades?

Què trobes a faltar?